

гѣ думи, Пенчо скочилъ отъ стола, дръпналъ папчицата и я наложилъ на главата си. Още сжщата минута се намѣрилъ съ феята въ царството на приказкитѣ, а Мара останала сама въ стаята като изумена.

Царството на феитѣ било много чудно: Въ срѣдата стърчалъ великолепенъ палатъ, който билъ заграденъ съ красиви овощни градини, зелени ливади и цвѣтарници. Въ палата живѣли красиви и разноцвѣтни феи съ многобройни прислужници. Всички прислужници били къси човѣчета: едни имали дълги бради и къси шийки, а други — тънки крилца, нашарени като на перудитѣ.

Отъ сутринь до вечерь брадатитѣ и крилатитѣ жители на вълшебното царство играели разни игри по широкитѣ ливади и прѣкарвали съвсѣмъ безгриженъ животъ. Безгрижниятъ животъ запазилъ прислужниците здрави и весели като малкитѣ дѣца. А ние тукъ въ грѣшното царство застаряваме скоро и отиваме безъ врѣме въ черния гробъ.

Феитѣ се отнасятъ къмъ прислужниците си сжщо като майки: устрояватъ имъ люлки да се люлѣятъ, хорца — да си потропнатъ и пѣвчески хоръ — да си попѣятъ весели пѣснички.

Крилатитѣ дѣчица, щомъ видѣли Пенча улови го за рѣчицитѣ и го поканили да си играе съ тѣхъ. Най-напрѣдъ го качили на люлчицата да се полюлѣе. Той се люшкалъ чакъ до облацитѣ, ала не падалъ, защото го крѣпѣли крилатитѣ му другарчета. Послѣ го наредили да играе на тѣхното хорце и го учили да пѣе като тѣхъ.

Първиятъ день Пенчо не усѣтилъ какъ се минало врѣмето. Легналъ подъ сѣнката на една